

Eurokrisen

(I rette sammenhæng)

Vi er mange, der hver især går rundt og mener, at vi har set lyset, og at det er de andre, der er problemet, og at hvis bare de ville lytte, så skulle det nok blive godt alt sammen!

Vi undrer os så lidt over, hvordan det hænger sammen, at vi kan rende rundt og være overbevist om, at vi har ret hver især, når så mange af os hver især netop mener, at der næsten ikke er nogen, der kan finde ud af det. Men det findes der en forklaring på. Og den handler om evnen til at begrænse gyldigheden af de andres erfaring til erfaringen selv.

Kun for så vidt, at deres erfaring begrænser sin gyldighed til kun at gælde for sig selv, er den i stand til at fortsætte med at leve med sig selv som udtryk for, at alle andre er ugyldige. Således er det muligt, at de alle – på egne præmisser, inden for eget domæne så at sige – har ret i, at alle andre er nogle idioter.

Verden har på forunderlig vis gjort det muligt for os alle hver især at leve på den overbevisning, at vi har ret, og at alle andre har uret. Det beviser hvor storartet og rummelig verden er, når den endnu har plads til alle disse former for ret og uret.

Forudsætningen, for at det lader sig gøre, handler om sammenlignelighed, kommensurabilitet, som det også kaldes med et lidt mere sjældent udtryk. Det handler om, hvor enestående de unikke små verdener er, når de popper op, hver gang vi hver især spærrer øjnene op om morgenen eller ser billeder i det indre, i vore drømmende eller vågne tilstande, som seende ind og ud i den verden, der endnu har haft plads til os alle sammen, den verden, som vi dybest set skylder det hele.

Vor verden

Denne, vor verden, er så skånsom, så den fra begyndelsen af har forhindret os i at tænke hinandens tanker, føle hinandens følelser, uanset hvor genial den indretning er, som den også har givet os, nemlig sproget, talen, evnen til at referere til alt det usammenlignelige, vore små inkommensurable erfaringer af alt og det modsatte.

De små realiteter og den store

Disse vore små usammenlignelige verdener af erfaring, realiteter kunne man kalde dem med et alt for stort ord, ja de er årsag til det, der opstår af store og små fortrædeligheder i det daglige, lige som de også har været skyld i de store historiske begivenheder, hvor vi ikke kun nøjedes med at kappe hovederne af hinanden i det indre, men også i det ydre, dvs. i en form for realitet, der ikke lod sig begrænse til den indre, men som netop omfattede og overgik den kun indre realitet i et omfang, der gik over hovedet på os.

For så vidt, som det dybest set er umuligt at være uenig om noget som helst, fordi vi står så fundamentalt alene på erfaringens egen grund, har vor skaber, denne verdens oprindelige indretning, forhindret os i at blive konfronteret med modsigelsen, konflikten. Men når vi alligevel tenderer mod at udleve en slags modsigelse i mere end det indre, når konflikten alt for åbenbart ikke forbliver i det indre, dvs. når vi ikke nøjes med at kappe hovederne af hinanden i det indre, så har vi krigen, den blodige konflikt, alle poeters livsnerve¹.

Inertien i udviklingen, markedets dynamik, intentionen i ethvert liberalt, dvs. frihedselskende og borgerligt reflekteret jeg, henter sin energi i spændingsfeltet omkring et fantasme af en fiktion, nemlig jeget, som det står der for det indre øje sammen med alle de andre, alter egoer.

Det er ikke sikkert, at der altid er noget jeg for det indre øje, og når vi ser mere nøgternt efter i det ydre, ja så kan det også være lidt svært at finde det her. Jeget gemmer sig nemlig altid på forunderlig vis, netop når man har brug for at bevise, at det er andet end en fiktion. Men ellers så er det der i rigt mål, overmål kunne man sige.

Selv om vi ikke kan finde jeget, når vi leder efter det, så forhindrer det os ikke i at give de små jeger skylden for det hele, på en måde der sætter dem som de sande agenter, handlingens ophav. Vi læser dem ind bag alt det, som vi finder dem i: Et smil, en række grådige tænder, en hånd der retter sig ud mod bøffen, vores bøf, og som fortjener at blive spiddet til bordpladen med den daggert, vi selv har i hånden.

Retfærdigheden, markedet og sydeuropæerne

Retfærdigheden handler om mådehold, magten til at håndhæve de almene love i det konkrete. Selvfølgelig har vi ret hver især til at kræve det, der er vores. Og når den formasteliges smil forvandles til smertens skrig, sådan som han sidder der, spiddet fast i planken i bordet af daggerten, der går gennem både hånden, begærets genstand, beviset på uretten, vores bøf, som han ville tage fra os, ja så er hans smerte den rette kilde til opløftet lyst og tilfredsstillelse for os de gode og stærke håndhævere af retfærdigheden, den højere orden.

Der findes ikke noget mere livsbekræftende end den retfærdige glæde over det ondes smerte. Når Angela Merkel er i stand til at smække kassen i over for de grådige sydeuropæere, der ikke har lært at holde sig fra sydhavsfrugterne, så kan det kun give anledning til livsbekræftende glæde hos os de retfærdige. Det er godt, at vi har tyskerne, den kommende traktatfæstede borgerlige retfærdighed, det store Europa.

Alle de store skribenter på de gamle stolte danske aviser har ret i, at det hele ville falde fra hinanden og ende i støvletramp og ufred uden den overordnede europæiske stat.

¹ Det handler min lille bog ”Realitetens konflikt versus konfliktens realitet” om, som netop er udkommet på Det Stenske Forlag her d. 1/12 2011.

At så mange sydlændinge bare troede, at de kunne fortsætte med at dase i solen, og lade sig nære af den og dens frugter, uden at skulle andet end at række hånden ud og plukke frugterne, ja det var bare deres forestilling, der selvfølgelig ikke svarer til noget. Den slags er der ikke plads til. Det er ødelæggende for arbejdsmoralen og den økonomiske vækst.

I fremtiden kommer de til at plukke frugterne til os andre, der har lært at arbejde for vore rettigheder. Vi skal bare have nedlagt resterne af de helt overflødige nationalstater, de sidste offentligt ejede instanser og al den nationalromantik, der er bygget op gennem tiderne.

Så er det os, der har ret til at eje hver sin lille sydhavsø, og det er dem, der skal arbejde, imens vi retfærdigvis nyder frugten af vor oparbejdede rettigheder, på det rene med at være de gode og retfærdige med de højere magter og den europæiske forfatning på vor side.

Finanskrisen er blot et stadie, et problem, en god anledning til at lade civilisationsprocessen slå igennem, og her som der vil der altid være nogen, der er utilfredse med udviklingen. Der vil altid være en pris at betale. Det er markedets lov, der også har lært os, at mangel ikke findes, hvor det kun er et spørgsmål om pris, og et spørgsmål om hvem der skal betale den. I følge markedets lov kan det ikke være anderledes.

Da det er vinderne, der skriver historien, så må de andre bare lære at læse ordentligt, dvs. lære at følge med i skolen, hvor karakteren retfærdigvis må gives ud fra en vægtning af evnen til at huske og gengive det, der står i bøgerne.

Jeg er slet ikke sikker på, at vi forstår, hvor meget vi står i gæld til udviklingen, dens tilhængere. Sådan er det jo, som allerede nævnt med den enkeltes erfaring; Erfaringen må begrænse sin gyldighed til sin egen lille verden, forlige sig med og bekende sig til den smule, som viser sig her. Kun på den måde kan det mindre blive til noget, svinge sig op ved det større.

Mvh. Steen
Odense d. 18/12 2011